

[Justitsministeren.]

rigtig, hvad det er, det tredje Mindretal, Det konservative Folkeparti, mener, naar det skriver i Betænkningen, at under Udvælgelsesbehandlingen har Regeringspartierne afvist enhver Tanke om paa noget Punkt at fravige de principielle Linier i Lovforslaget. Jeg er nemlig ikke i Stand til at se, hvilken Forskel der er imellem min og Det konservative Folkepartis principielle Betragtning af Svangerskabsafbrydelse. Der er forskellige Nuancer i Opfattelsen, og der er forskellig Opfattelse af Seksualklinikkerne, men hvad det er for tilsyneladende Masser af principielle Linier, som de Konservative har set anderledes paa end vi, det ved jeg ikke.

Jeg forstaar derfor heller ikke, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds udtaler sin dybe Beklagelse over, at dette Forslag nu bliver ophøjet til Lov. Hvad vilde der nemlig ske, hvis Forslaget ikke blev ophøjet til Lov? Der vilde ske det — og det maa altsaa være det, som det ærede Medlem arbejder paa —, at vi blev staaende med den nuværende Lovgivning, der i Aarevis paa det voldsomste er blevet kritiseret fra konservativ Side som værende en Ordning, der er fuldkommen principløs og uforsvarlig for et Retssamfund, en Ordning, hvorefter der er forholdsvis stor Straf, op til 2 Aar, for de Kvinder, som Gang paa Gang, ustandselig er blevet frikendt, et Forhold, hvorom man fra konservativ Side har sagt: Det kan ikke gaa i Længden; vi kan ikke have en Lov, som ikke bliver overholdt i Praksis; vi kan ikke have en Tilstand, der efterhaanden har medført, at de, der overtræder Loven, bliver frifundet — eller rettere, der bliver slet ikke rejst Tiltale mod dem, fordi man paa Forhaand gaar ud fra, at de ikke vil blive dømt —, derimod bliver de undtagelsesvis anvendt som Vidner imod deres Medhjælpere. Det er den Retstilstand, jeg troede vi alle sammen var enige om at ønske at komme bort fra. Jeg vil gerne spørge Det konservative Folkeparti: Foretrækker de virkelig den Lovgivning, vi har i Øjeblikket, med den Retstilstand, vi har i Øjeblikket, for den Lov, der her stilles Forslag om?

Naar det ærede Medlem da spørger, om jeg vil have Vilje til at ændre Kurs, saa ved jeg ikke, hvad dette Spørgsmaal egentlig tilsigter, eller i hvilken Retning denne Kurs skulde ændres. Jeg kan maaske passende svare indirekte, som Overkirurg Mogens Fenger skriver i den samme Artikel i Dag om mig:

„At han ikke er blevet vanvittig

under den Skylle af Viden og Uvidenhed, Tro og Stemninger, Underskrivere og Ikke-Underskrivere, Taksigelser og Insinuationer, man har styrtet over ham — det undrer mig mere.“

Jeg skal til det ærede Medlems Beroligelse tilføje, at jeg ikke er blevet Spor af vanvittig, og at det ærede Medlems Udtalelser i Aften ikke har haft væsentlig Indflydelse paa min Sindstilstand.

Til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Ingeborg Hansen) maa jeg sige, at jeg forstaar særdeles vel den Stilling, hun har taget, at det ærede Medlem, som var Medlem af Kommissionen, har fundet det rimeligt at begrunde, hvad det særlig er i dette Lovforslag, som hun er betænkelig ved. Det fremgaar jo ogsaa af Betænkningen og af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte før, at det særlig er det Punkt, at Forslaget unddrager Sager om Fosterdrab, i hvert Fald i Almindelighed, Behandling ved Nævningedomstolene. Man kan jo ikke sige noget væsentlig nyt paa dette Omraade, men jeg vil dog bemærke, at den Omstændighed, at det ærede Medlem har taget den Stilling, hun tog som Medlem af Kommissionen, ikke kan være afgørende. Thi der er sket det i Mellemtiden gennem dette Forslag, at Straffen er nedsat meget betydeligt; der er endvidere sket det, at Domsmandsinstitutionen vil være i fuld Virksomhed, naar denne Lov træder ud i Livet, og endelig er der sket det, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at selve Formanden for Kommissionen offentlig har udtalt, at Kommissionen vilde have faaet Lejlighed til at tage Spørgsmaalet om Nævningernes Stilling op til Behandling, hvis Retsplejeloven dengang havde været gennemført med Indførelse af Domsmand. Det kan man naturligvis se forskelligt paa. I Grundsynspunktet er det ærede Medlem og jeg ikke uenige med Hensyn til Nævningeinstitutionen; hvis der er nogen Uenighed i vor Opfattelse, gaar den formentlig ud paa, at jeg ikke mener, der ved disse specielle Forbrydelser, som efter det foreliggende Forslag straffes meget mindre strengt end efter den gældende Lov, er særlig Grund til at opretholde Nævningeinstitutionen fremfor i saa mange andre Tilfælde inden for Forbrydelseskategorier, hvor der ikke finder Nævningebehandling Sted.

Det ærede Medlem udtalte endvidere Haab om, at Forslaget vilde medføre en Forbedring i den uheldige Tilstand, at svangre Kvinder i stor Udstrækning finder det nødvendigt enten selv at afbryde Svangerskabet eller lade det afbryde af ikke-lægekyndige